

עפ"ת 22230/09/22 - ולדיסלב יאמפולסקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 22230-09-22 יאמפולסקי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 11250651749

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	ולדיסלב יאמפולסקי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. ערעור כנגד הרשעת המערער בהכרעת הדין ולחילופין חומרת העונש מגז"ד שניתנו ביום 9.8.21, בבית המשפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כרמית פאר גינת) בתיק תת"ע 8728-07-21.

2. על כתב אישום, ההליכים בפני ביהמ"ש קמא וכל העובדות הרלוונטיות לרבות טענות הצדדים עמדתי בהחלטתי מיום 3.11.22 בגדרה נעתרתי לבקשת המערער להארכת המועד להגשת הערעור.

3. המערער טען בהודעת הערעור כי ביהמ"ש קמא לא הקפיד על קיומה של הקראה בהתאם לסעי' 143 לחסד"פ למרות שהוא לא היה מיוצג. על חשיבותה של ההקראה לא יכולה להיות מחלוקת. חובה זו, כידוע, נועדה להבטיח כי הנאשם יעמוד על האישומים, כדי לאפשר לו להתגונן כראוי ולמצות את מכלול זכויותיו הדיוניות. אך בצד זאת, כפי שנקבע רבות: "**אף שחשוב דרך כלל להקפיד על דרישות הליך ההקראה של כתב-האישום, הרי אם מדובר בפגם טכני בלבד, שאינו יורד למהות העניין ואינו פוגם בזכויות המהותיות של הנאשם, אין בכך כדי לפסול את ההליך מעיקרו**.." (בש"פ 1948/03 שמואל שילון נ' מדינת ישראל, נז(2) 869 (10.3.03)). מכאן, גם במקרה ולא בוצעה הקראה פורמאלית הדבר לא מוביל בכל מצב לפסילת ההליך, אלא אם התכלית העומדת ביסוד ההקראה לא קוימה גם לא בדרכים אחרות.

אכן, היה נכון להקפיד על ביצועה של הקראה ועל תיעוד הדבר בפרוטוקול הדיון, אולם במקרה זה סביר להניח כי המדובר בטעות טכנית והמערער כן הבין וגם עמד על המיוחס לו בכתב האישום. ראשית, המדובר בכתב אישום קצר, פשוט והבנתו לא מחייבת מומחיות כלשהיא או התמצאות ברזי המשפט. שנית, לאחר שהמערער הודה הוא טען לעונש, ומטעון זה ניתן להסיק ברמת הסתברות גבוהה כי המערער מודע היטב לעובדות שביסוד האישום ולעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. שלישית, גם השיהוי הניכר שדבק בפניית המערער לערכאת הערעור לאחר שנתפס נוהג בפסילה ולאור עמדת המאשימה באותו הליך מאוחר להפעלת המאסר המותנה, מלמד כי המערער הבין היטב אשר יוחס לו בכתב האישום ואף נראה כי השלים עם התוצאה העונשית.

אף יתרה מכך, טיעונו של המערער בפני ביהמ"ש קמא לעניין העונש לא עומד בקנה אחד עם טענתו בערעור כי אינו שולט בשפה העברית. מה גם, הוא המערער אשר אישר בהודעת הערעור כי התגורר בארץ בין השנים 2015 ועד 2018, וחזקה כי לו ביהמ"ש קמא היה מבחין בקשיי שפה לבטח היה מורה על הזמנת מתורגמן בהתאם לסעי' 140 לחסד"פ.

מכאן, איני סבור כי נגרם למערער עיוות דין או שזכות מהותית מזכויותיו קופחה גם לא זכותו להליך הוגן.

4. גם טענתו הנוספת של המערער לביטול הכרעת הדין משלא מונה לו סניגור דינה דחייה. המערער הפנה לכתב האישום בו צוין: "במידה ותורשע בדין, הינך צפוי לעונש הקבוע בסעיף 62 לפקודת התעבורה (נוסח חדש)...."; והזכיר כי כקבוע בסעי' 62 לפקודת התעבורה: "העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים". מכאן, לגישת המערער, היה על ביהמ"ש קמא למנות לו סניגור עוד לפני הקראת כתב האישום בהתאם לסעי' 15(ג) לחסד"פ.

נכון הדבר, כי הוראה זו (סעי' 15(ג) לחסד"פ) לא מותירה בידי בית המשפט שיקול-דעת (ע"פ 632/83 הרוש נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) 253, 266 (1985)). ביהמ"ש חייב לפני תחילת הדיון בעניינו של נאשם שלגביו נמסרה הודעה בדבר האפשרות להטיל עליו עונש מאסר, למנות לו סניגור באם נאשם זה אינו מיוצג (רע"פ 8058/12 חוסין אבו לבן נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (12.11.12)).

אף שזו ההלכה, נראה כי אין זה נכון להתייחס להפניה כללית לסעיפים מפקודת התעבורה כאל הודעה מאת תובע כי קיימת אפשרות שיבקש מבית המשפט להטיל על המערער מאסר בפועל למקרה ויורשע - הודעה שראוי כי תצוין במפורש בכתב האישום או בדרך אחרת לפני תחילת המשפט (סעי' 15א(א)(1) לחסד"פ). מכל מקום, איני רואה צורך להכריע בשאלה זו, מהטעם שבסופו של דבר המשיבה בטיעוניה לעונש לא עתרה להטלת מאסר בפועל על המערער. מכאן, גם בהיקרש זה המערער לא הצביע על פגיעה בזכות מזכויותיו.

5. אין הצדקה לביטול הרשעת המערער, שכן המערער לא הניח תשתית משכנעת ממנה ניתן להסיק כי זכותו להליך הוגן קופחה או שנגרם לו עיוות דין. אך בצד זאת, אני סבור כי ביהמ"ש קמא הקפיד עם המערער בקביעת העונש דבר המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

לעניין הפסילה בפועל למשך 26 חודשים שנקבעה בגז"ד, לא הייתה הצדקה לסטות לחומרה מדרישת המשיבה עצמה להטיל על המערער את פסילת המינימום למשך 24 חודשים. ועוד, נוכח הודאת המערער בהזדמנות הראשונה, עברו התעבורתי הכולל הרשעה אחת בלבד וכלל הנסיבות, ביהמ"ש קמא החמיר עם המערער שעה שראה להטיל עליו גם מאסר על תנאי.

6. לאור האמור לעיל, הערעור מתקבל בכך שרכיב הפסילה בפועל יעמוד על 24 חודשים חלף 26 חודשים, והמאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים "שלא יעבור בתוך 3 שנים עבירה של נהיגה בשכרות ו/או עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ו/או נהיגה בפסילה", מבוטל בזאת.

יתר רכיבי הענישה יישארו כל כנם.

המזכירות תשלח פס"ד זה לצדדים (בהסכמתם)

ניתן היום, י"ז כסלו תשפ"ג, 11 דצמבר 2022, בהעדר
הצדדים.